

Áhítat – 2020. 12. 02.

Ekkor elbocsátotta a sokaságot, és bement a házba, tanítványai pedig ezzel a kéréssel fordultak hozzá: *„Magyarázd meg nekünk a szántóföld konkolyáról szóló példázatot.”* Ő pedig így válaszolt nekik: *„Az, aki a jó magot veti, az Emberfia, a szántóföld a világ, a jó mag a mennyek országának fiai, a konkoly a gonosz fiai, az ellenség, aki elvetette a konkolyt, az ördög; az aratás a világ vége, az aratók pedig az angyalok. Ahogyan tehát a konkolyt összegyűjtik és megegetik, úgy lesz a világ végén. Az Emberfia elküldi angyalait, és összegyűjtenek országából minden botránkozást okozót és gonosztevőt, és a tüzes kemencébe dobják őket: ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás. Akkor majd az igazak fénylenek Atyjuk országában, mint a nap. Akinek van füle, hallja!”*
(Máté 13:36-43)

Jézusnak ez a példázata is az Isten országáról szól. A Magvető, a nagy Gazda veti a tiszta, jó magot, mint a tegnapi példázatunkban láttuk. Itt most nehezen megfejtendő, riasztó mozzanatokkal bővül a kép: a Gazda ellensége is vet, még hozzá veszélyes gyomot, éjjel, alattomosan és ártó szándékkal. Nemcsak e kis rövid áhítatunk keretei közé, de elménkbe sem fér igazán, hogy mindez hogyan lehetséges: miért veszélyezteti a gazda a saját vetését? Nehezen értjük azt is, hogy mi a baj a szolgák szándékával, akik ijedtükben azonnal ki akarják gyomlálni a konkolyt a búza közül, ugyanis a gazda ezt nem engedi meg nekik. Ezt a szétválasztást a Gazda magának tartja fent, és majd csak aratáskor fogja elvégezni. Ha valaki mégis hozzáfogott egy ilyen természetű szétválasztáshoz bármikor, bármilyen címen, annak mindig könny, vér és pusztulás lett az eredménye válogatás nélkül: vészett a konkoly is, a búza is. Történelmi tapasztalatunk is, hogy nekünk ez nem megy. Az üzenet azonban velünk marad:

A Kísértő közöttünk jár.

„Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségetek az ördög, mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el: álljatok ellene a hitben szilárdan...” (1Péter 5.8)

Találjunk erőt és bátorítást a mennyei Gazda ígéréteiben, amelyet tanítványának, és mindnyájunknak mondott:

„Simon, Simon, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited.” (Lukács 22:31-32)

Legyen élő reménységünk az ő eljövetele ígéréteiben, amikor majd megtörténik mindaz, amit csak Ő végezhet el.

„Amikor pedig az Emberfia eljön az ő dicsőségében, és vele az angyalok mind, akkor odaül dicsősége trónjára. Összegyűjtenek eléje minden népet, ő pedig elválasztja őket egymástól, ahogyan a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől. A juhokat jobb keze felől, a kecskéket pedig bal keze felől állítja.” (Máté 25:31-33)

Nekünk ehhez a szétválasztáshoz hibás az ítéletünk és kevés a szeretetünk. Amink még van, az csupán a heves igyekezetünk, és az indulatunk, amely aligha *„az az indulat, ami Krisztus Jézusban is megvolt.”* (Filippi2:5)

A vetés és a szolgák is az Övé, odaadott élete árán.

Emelje tekintetünket az ének az eljövendő Jézus Krisztusra:

*Emeljük Jézushoz szemünk,
Jön már királyi győztesünk,
Mennyből leszáll, s együtt leszünk.
Lelkünk vigyázni meg ne szűnjön,
Felséges várástól feszüljön,
Az álmod űzd el, készen állj,
Krisztus-nép, jön, jön a Király!*

*Azt mondta Jézus: idelelenn
Új próba és új küzdelem
A hívők sorsa szüntelen.
Azért ne csüggedjünk, ne féljünk,
Az út rövid, végére érünk.
Az álmod űzd el, készen állj,
Krisztus-nép, jön, jön a Király!*

*Ó kérünk, Jézus, jó Urunk,
Te szabd meg életünk, utunk:
Hány éjszakánk lesz s hány napunk.
Bölcs szívedből töltsd meg szívünket,
Te ismered jól kis hitünket:
Küldj, küldj szent sóvárgást nekünk,
Hogy majd, ha jössz, készen legyünk.*